

KAPITOLA 1

Clarke

Dvere sa otvorili a Clarke vedela, že udrela jej posledná hodina.

Uprela pohľad na dozorcove topánky a pripravila sa na nával strachu a záchvat zúfalej paniky. Keď sa však jej mokré tričko odlepilo od prepotenej postele a nadvihla sa, pocítila úľavu.

Po tom, čo napadla dozorcú, ju presunuli na samotku, ale pre Clarke neexistovalo čosi také ako samota. Všade počula hlasy. Volali na ňu z kútov cely. Vypĺňali ticho medzi jednotlivými tlkotmi jej srdca. Kričali z najhlbších zákutí jej mysle. Netúžila po smrti, no ak to bol jediný spôsob, ako tie hlasy utíšiť, potom bola pripravená zomrieť.

Uväznili ju za vlastizradu, ale skutočná príčina jej zatknutia bola horšia, než si dokázal ktokoľvek predstaviť. Aj keby ju pri obnove súdneho konania nejakým zázrakom omilostili, bohvieako by sa jej neľavilo. Jej spomienky boli totiž trýznivejšie ako steny cely.

Dozorca prestúpil z nohy na nohu a odkašľal si. „Väzenkyňa číslo 319, postavte sa, prosím.“ Bol mladší, než by čakala. Uniforma mu voľne visela na vysokom, chudom tele, z čoho vyplývalo, že na túto pozíciu nastúpil len nedávno. Keď človek dostával pár mesiacov vojenskej prídely stravy, ešte stále to nestačilo na zmiernenie následkov podvýživy, ktorá sužovala chudobné vonkajšie lode Kolónie – Walden a Arkádiu.

Clarke sa zhlboka nadýchla a vstala.

„Vystrite ruky,“ nariadil jej a z vrecka modrej uniformy vytiahol kovové putá. Clarke sa zachvela, keď sa prstami obtrel o jej ruku. Odkedy ju odviekli do novej cely, nielenže sa nedotkla iného človeka, ale žiadneho ani nevidela.

„Tlačia vás?“ opýtal sa a z jeho strohého tónu bolo cítiť náznak ľútosti, ktorý Clarke dojal natoľko, až ju zabolelo v hrudi. Bolo to tak dávno, odkedy jej niekto okrem Thalie – spoluväzenkyne z bývalej cely a zároveň jedinej priateľky na svete – prejavil súcit.

Pokrútila hlavou.

„Sadnite si na posteľ. Lekár je už na ceste.“

„Robia to tu?“ spýtala sa Clarke zachrípnutým hlasom a slová ju škriabali v hrdle. Ak k nej šiel lekár, znamenalo to, že jej odopreli obnovu súdneho konania. Nemalo by ju to prekvapovať. Podľa zákonov Kolónie popravovali dospelých hneď po usvedčení z trestného činu a neplnoletých posadili do nápravného zariadenia, kým nedovršíli osemnásť rokov, a potom dostali ešte poslednú šancu, aby presvedčili kompetentných, prečo by ich mali pustiť na slobodu. Ale v poslednom čase ľudí popravovali do niekoľkých hodín od skončenia obnoveného

súdneho konania – aj za zločiny, za ktoré by ich ešte pred pár rokmi omilostili.

Napriek tomu sa Clarke nechcelo veriť, že to spravia priamo v cele. Bolo to síce zvrátené, no svojím spôsobom sa tešila na poslednú cestu do nemocnice, kde strávila toľké hodiny počas praxe – na poslednú šancu zažiť niečo, čo bolo kedysi súčasťou jej života, hoci by to mal byť iba pach dezinfekčného prostriedku a hučanie ventilačného systému – než navždy stratí schopnosť čokoľvek cítiť.

Odrazu dozorca prehovoril, vyhýbajúc sa jej pohľadu. „Potrebujem, aby ste si sadli.“

Clarke sa niekoľkými krátkymi krokmi presunula k úzkej posteli a upäto sa posadila na kraj. Hoci vedela, že samota skresľuje pojem človeka o čase, nechcelo sa jej veriť, že tu bola zavretá skoro šesť mesiacov. Mala pocit, že rok, ktorý strávila s Thaliou a ich ďalšou spoluväzenkyňou Lisou, dievčinou s kamennou tvárou, ktorá sa prvýkrát usmiala až vo chvíli, keď vzali Clarke preč, trval celú večnosť. Iné vysvetlenie však neexistovalo. Dnes musela mať osemnásť a čakal na ňu jediný darček – injekčná striekačka, ktorá paralyzuje jej svalstvo, až jej napokon prestane biť srdce. Potom Clarkino mŕtve telo vypustia do vesmíru, tak ako to bývalo v Kolónii zvykom, a navždy bude brázdíť galaxiu.

Vo dverách sa zjavila akási postava a do cely vkročil vysoký, štíhly muž. Hoci mu sivé vlasy, siahajúce po pleciah, sčasti zakrývali odznak na golieri laboratórneho pláštá, Clarke nepotrebovala vidieť symbol jeho funkcie na to, aby vedela, že ide o hlavného lekárskeho experta Rady. Predtým než ju uväznili, strávila viac ako polovicu roka sledo-

vaním doktora Lahiriho a nedokázala ani spočítať, koľko hodín pri ňom prestála, kým operoval. Ostatní praktikanti závideli Clarke, že ju pridelili práve k nemu, a obviňovali ju z protekcie, keď zistili, že doktor Lahiri bol jedným z najbližších priateľov jej otca. Teda aspoň predtým, než jej rodičov popravili.

„Ahoj, Clarke,“ povedal prívetivo, akoby ju zdravil v nemocničnej jedálni a nie vo väzenskej cele. „Ako sa máš?“

„Myslím, že lepšie, než sa budem cítiť o pár minút.“

Doktor Lahiri sa kedysi smial na Clarkinom čiernom humore, ale tentoraz sa zamračil a otočil sa k dozorcovi. „Mohli by ste jej rozopnúť putá a nechať nás chvíľu osamote, prosím?“

Dozorca sa nepokojne zamrvil. „Dostal som príkaz nenechávať ju bez dozoru.“

„Môžete počkať pred dverami,“ poznamenal doktor Lahiri s prehnanou trpezlivosťou. „Je to sedemnásťročná dievča, ktoré pri sebe nemá ani len zbraň. Myslím, že si s ňou dokážem poradiť.“

Dozorca sňal Clarke putá a vyhol sa pri tom jej pohľadu. Keď vychádzal von, kývol doktorovi Lahirimu hlavou.

„Chceli ste povedať osemnásťročná dievča,“ podotkla Clarke a prinútila sa k chatrnému úsmevu. „Alebo sa azda meníte na jedného z tých šialených vedcov, ktorí nikdy nevedia, aký je rok?“ Jej otec bol presne taký istý. Raz zabudol naprogramovať cirkadiánne svetlá v ich byte a vybral sa do práce o 0400 – priveľmi zahĺbený do svojho výskumu, aby si všimol, že chodby lode sú úplne prázdne.

„Ešte stále máš sedemnášť rokov, Clarke,“ poznamenal doktor Lahiri pomalým, pokojným tónom, akým sa zrejme prihovárал pacien-

tom, ktorí sa práve prebrali po nejakej operácii. „Si na samotke iba tri mesiace.“

„Tak čo tu potom robíte?“ opýtala sa. Nedokázala však potlačiť paniku, ktorá sa jej vkradla do hlasu. „Zákon hovorí, že musíte počkať, kým dovŕším osemnásť.“

„Došlo k zmene plánov. Viac ti nie som oprávnený povedať.“

„Ste teda oprávnený *popraviť* ma, ale nie rozprávať sa so mnou?“ Spomenula si, ako počas súdneho procesu s jej rodičmi sledovala doktora Lahiriho. Jeho pochmúrny výraz si vtedy vysvetľovala ako prejav nesúhlasu s priebehom konania, no teraz si tým nebola istá. Nesnažil sa ich nijako obhájiť. Ani nik iný. Iba tam mlčky sedel, zatiaľ čo Rada odsúdila jej rodičov – dvoch najlepších vedcov v celom Phoenixe – za porušenie doktríny Gaia, ktorá predstavovala súbor pravidiel, ustanovených po Kataklyzme s cieľom zaručiť prežitie ľudskej rasy. „A čo moji rodičia? Aj ich ste zabili?“

Doktor zatvoril oči, ako keby sa Clarkine slová zrazu premenili na čosi viditeľné. Niečo absurdné. „Neprišiel som ťa zabiť,“ šepol. Otvoril oči a ukázal na stoličku vedľa Clarkinej postele. „Môžem?“

Keď Clarke neodpovedala, doktor Lahiri vykročil a sadol si, takže jej teraz hľadel priamo do tváre. „Môžeš mi, prosím, ukázať ruku?“

Clarke pocítila, ako jej stislo hrud', no prinútila sa dýchať. Klamal. Bolo to kruté a zvrátené, ale o chvíľku bude mať po tom.

Spravila, o čo ju žiadal. Doktor Lahiri medzitým siahol do vrecka plášte a vytiahol odtiaľ kus tkaniny, ktorá páchla dezinfekčným prostriedkom. Keď jej ňou prešiel po vnútornej strane ruky, zachvela sa. „Neboj sa. Nebude to bolieť.“

Clarke zatvorila oči.

Spomenula si na mučivý pohľad, ktorý na ňu uprel Wells, keď ju dozorcovia odvádzali zo siene Rady. Zatiaľ čo hnev, ktorý ju spaľoval počas súdneho konania, odvtedy dávno ustal, pri spomienke na Wellsa prenikol jej telom ďalší žiar, ako keď umierajúca hviezda vyše posledný záblesk svetla predtým, než navždy vyhasne.

Jej rodičia boli mŕtvi a všetko to bola jeho vina.

Doktor Lahiri jej chytil ruku a snažil sa nahmatať žilu.

Mami, oci, čoskoro sa uvidíme.

Jeho stisk zosilnel. Už to prišlo.

Pocítila pichnutie na vnútornej strane zápästia a zhlboka sa nadýchla.

„Tak. Hotovo.“

Clarke prudko otvorila oči. Pozrela sa dole a zbadala, že má na ruke pripnutý kovový náramok. Prešla po ňom prstom, no vtom akoby sa jej do kože zapichol tucet drobných ihiel. Hneď sa strhla.

„Čo to je?“ spýtala sa vydesene a odtiahla sa od neho.

„Neboj sa,“ povedal s priam neznesiteľným pokojom. „Je to transponder vitálnych funkcií. Bude sledovať tvoje dýchanie, zloženie krvi a zbierať všemožné užitočné informácie.“

„Užitočné pre koho?“ opýtala sa Clarke, ale keď pocítila strach, ktorý sa jej usadil v žalúdku, hneď vytušila, kam sa bude uberať jeho odpoveď.

„Dopracovali sme sa k významným zisteniam,“ podotkol doktor Lahiri. Svojimi rečami pôsobil ako bezduchá napodobenina Wellsovho otca, kancelára Jahu, počas niektorého prejavu pri príležitosti Dňa prímeria. „Mala by si byť veľmi hrdá. Vďačíme za to tvojim rodičom.“

„Mojich rodičov popravili za vlastizradu.“

Doktor Lahiri na ňu vrhol nesúhlasný pohľad. Pred rokom by Clarke zahanbene odvrátila zrak, no teraz nie. „Nepokaz to, Clarke. Máš šancu urobiť správnu vec, vyvážiť desivý zločin svojich rodičov.“

Zrazu sa ozval tupý úder a po ňom nasledovalo buchnutie – Clarke totiž vrazila lekárovi päšťou do tváre, až udrel hlavou do steny. O pár sekúnd nato sa zjavil dozorca a skrútil jej ruky za chrbtom. „Ste v poriadku, pane?“ spýtal sa.

Doktor Lahiri sa pomaly posadil, šúchajúc si sánku, a hľadel na Clarke s nahnevaným, ale zároveň i pobaveným výrazom. „Aspoň vieme, že si poradíš s ostatnými odsúdencami, keď dorazíte do cieľa.“

„A kam to máme akože doraziť?“ zavrčala Clarke a usilovala sa vymaniť z dozorcovho zovretia.

„Dnes vyprázdňujeme nápravné zariadenie pre mladistvých. Sto šťastných kriminálnikov dostane šancu budovať dejiny.“ Kútiky úst sa mu nadvihli do samofúbeho úsmevu. „Ideš na Zem.“